

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/406/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713209567
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3713209567.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: RAVEN a.s., so sídlom Šoltésovej 420/2, Považská Bystrica, IČO: 31 595 804, právne zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ, s. r. o., so sídlom Ul. 1.mája 1455/5, Púchov, IČO: 36 867 454, proti odporcovi: L. X., bytom Y. Y. XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Jozef Plačko s. r. o., so sídlom Nám. A. Hlinku 29/34, Považská Bystrica, IČO: 47 241 411, o povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 3C/3/2011, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 7C/190/2013 - 97 zo dňa 25. marca 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania odporcu vo výške 68,12 Eur, advokátskej kancelárii JUDr. Jozef Plačko s. r. o., do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh na obnovu konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 3C/3/2011 a zároveň uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 310,10 Eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil poukazom na ust. § 228 ods. 1 písm. a) a b), § 230 ods. 1, 2, § 232 ods. 1 a § 234 ods. 1, 2 O.s.p., založil na tom skutkovom základe, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 3C/3/2011 - 221 zo dňa 30. júna 2011 bola odporcovi (navrhovateľovi obnovy konania) uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi čiastku 6.355,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 14.01.2011 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania v sume 2.717,45 Eur, a to titulom náhrady za bezdôvodné obohatenie za užívanie pozemkov vo vlastníctve odporcu bez právneho dôvodu. V časti o zaplatenie sumy vo výške 179,- Eur bolo konanie z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu zastavené. Predmetný rozsudok súdu prvého stupňa bol po podaní odvolania v napadnutej časti potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/283/2011 - 248 zo dňa 23. mája 2013. Súdy prvého i druhého stupňa pri rozhodovaní vychádzali zo záverov znaleckého posudku vypracovaného Ing. Klincovou pod č. 39/2011. V danom prípade navrhovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania odôvodňuje tým, že v konaní Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 7C 158/2011 bol dňa 09.04.2013 vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline znalecký posudok č. 92/2013, ktorý určil cenu nájmu za obdobné pozemky užívané navrhovateľom v rámci jeho areálu stavebnín v oveľa nižšej sume ako bola určená znaleckým posudkom Ing. Tatiany Klincovej v napadnutom konaní. V danej súvislosti poukázal na skutočnosť, že konanie Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3C/3/2011 bolo právoplatne skončené dňa 3. júna 2013, pričom znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline bol vypracovaný až dňa 09.04.2013. Z uvedeného mal za zrejmé, že dôkaz, o ktorý navrhovateľ oprel svoj návrh na povolenie obnovy konania, v čase konania Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3C/3/2011 objektívne neexistoval. Pritom zdôraznil, že dôvodom obnovy konania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia súdu. Tie skutočnosti, ktoré nastali až po tomto čase, nemôžu

byť spôsobilým dôvodom obnovy konania, pretože k nim nemohol súd v čase vyhlásenia rozhodnutia prihladať. Ďalej doplnil, že nenariadenie kontrolného znaleckého dokazovania súdom prvého a druhého stupňa v pôvodnom konaní nemôže zakladať dôvod na povolenie obnovy predmetného konania, nakoľko je vecou úvahy vec prejednávajúceho súdu, či považuje v danej procesnej situácii za potrebné doplniť dokazovanie ďalším kontrolným znaleckým skúmaním. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania zamietol. Odporca bol v konaní proti navrhovateľovi úspešný, preto mu za použitia ust. § 142 ods. 1 O.s.p. uznal právo na náhradu trov konania v celkovej výške 310,10 Eur, ktoré predstavovali trovy právneho zastúpenia podľa ust. § 11 ods. 1, § 13 a ods. 1 písm. a/,b/,c/,d/ § 13 a/ ods. 2, §16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za štyri úkony právnej pomoci po 60,08 Eur (prevzatie a príprava zastúpenia, porada s odporcom dňa 02.10.2013, písomné vyjadrenie k podanému návrhu zo dňa 20.01.2014, účasť právneho zástupcu odporcu na pojednávaní dňa 25.03.2014) za jeden úkon právnej pomoci po 30,04 Eur (podanie odvolania proti uzneseniu súdu o prerušení konania zo dňa 27.1.2014), k tomu dvakrát režijný paušál po 7,81 Eur a trikrát režijný paušál po 8,04 Eur.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zotrval na svojej právnej a skutkovej argumentácii prezentovanej v návrhu na obnovu konania, v intenciách ktorej s prihladením na ust. § 228 O.s.p. znalecký posudok zo dňa 09.04.2013 vypracovaný USI v Žiline nepochybne predstavuje novú skutočnosť, resp. dôkaz, ktorú bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, keďže súdy navrhované kontrolné znalecké dokazovanie nenariadili, pričom takáto skutočnosť, resp. dôkaz nesporne môže pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Navrhovateľ poukázal na skutkovú a právnu súvislosť medzi znaleckým posudkom č. 92/2013 a znaleckým posudkom č. 39/2011, vypracovaným znalkyňou Ing. Klincovou v pôvodnom konaní, keďže predmetom posúdenia bola v oboch prípadoch hodnota nájmu a analogicky aj výška bezdôvodného obohatenia za užívanie dotknutých pozemkov zo strany navrhovateľa. V danej súvislosti na podporu svojej argumentácie uviedol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/197/2012 - 516 zo dňa 20. februára 2013, v odôvodnení ktorého sa uvádza, že jedine kontrolným znaleckým dokazovaním, resp. stanovením iného znaleckého subjektu, ktorý by bol spôsobilý porovnať jednotlivé závery znaleckých posudkov, možno exaktne dospieť k výslednej výške bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľ bol toho názoru, že znalecký posudok vypracovaný USI v Žiline predstavuje novú právnu skutočnosť, resp. dôkaz, ktorý nemohol objektívne posudzované bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní práve z dôvodu, že súdy prejednávajúce danú vec na prvom a druhom stupni nevyhoveli jeho návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania, hoci sa vykonania takéhoto dôkazu domáhal. Po právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania sa navrhovateľ domáhal, aby súd vec znova prejednal a rozhodol tak, že navrhovateľ by bol zaviazaný odporcovi zaplatiť bezdôvodné obohatenie vo výške 1,55 Eur/m²/ročne za obdobie od 16.01.2009 do 14.01.2011 ako náhradu za užívanie dotknutých nehnuteľností podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov, čím by pre prípad povolenia obnovy konania nepochybne doznal podstatne menšej ujmy na svojom vlastníckom práve k peňažným prostriedkom, ktoré musel vynaložiť ako náhradu titulom bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z uvedeného mal navrhovateľ za to, že napadnutým uznesením bolo porušené jeho vlastnícke právo k predmetným peňažným prostriedkom. Podľa navrhovateľa v danom prípade dochádza k reálnej konkurencii jeho vlastníckeho práva k týmto peňažným prostriedkom s vlastníckym právom odporcu k dotknutej nehnuteľnosti, čo odôvodňuje interpretáciu dotknutých ustanovení O.s.p. ústavne konformne. Takáto ústavne konformná interpretácia však pri rozhodovaní súdu prvého stupňa zjavne absentovala, okrem uvedeného súd prvého stupňa v kontexte špecifických skutkových okolností argumentačne presvedčivým spôsobom bližšie nerozvil svoje právne úvahy a argumenty pre zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania.

K podanému odvolaniu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril odporca, ktorý navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správne, zároveň si voči navrhovateľovi uplatnil právo na náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 68,12 Eur. Uviedol, že trvá na svojich argumentoch tak, ako boli uvedené v ich písomnom vyjadrení a ako boli prezentované na pojednávaní nariadenom súdom prvého stupňa. Poukázal na to, že pochybnosti o výške bezdôvodného obohatenia má len navrhovateľ a nie súdy, ktoré svoje právne a skutkové úvahy uviedli v odôvodneniach právoplatných rozsudkov, pričom žiaden účastník konania nemá právny nárok na nariadenie znaleckého dokazovania. Ďalej dôvodil, že určenie výšky bezdôvodného obohatenia je právnou otázkou, ktorú rieši súd na základe vlastnej úvahy a nejedná sa o exaktnú kategóriu,

ktorý je možné špecifikovať len na základe znaleckého posudku, ktorý navyše predstavuje len jeden z možných dôkazov. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v právnej veci vedenej pod sp. zn. 6 Obo/306/2005. Pokiaľ ide o pôvodné konanie, ktorého obnovu navrhovateľ navrhuje, toto bolo právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 3C/3/2011 - 221 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/283/2011 - 248, pričom výška bezdôvodného obohatenia bola určená na základe záverov znaleckého dokazovania. Súdom prvého stupňa ustanovená znalkyňa Ing. Tatiana Klincová pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala z predloženej sumy dôkazov a vlastných poznatkov znalca, pričom prípadné nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania bolo aj v odvolacom konaní vyhodnotené ako nadbytočné. Na záver odporca uzavrel, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy, na nápravu ktorých slúžia iné opravné prostriedky.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že toto uznesenie je potrebné potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správne, pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a) a b) O.s.p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Podľa ust. § 230 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa ust. § 230 ods. 2 O.s.p., po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený, b) § 228 ods. 1 písm. c), c) § 228 ods. 1 písm. d), d) § 228 ods. 1 písm. e).

Podľa ust. § 232 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvom stupni.

Podľa ust. § 234 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne alebo obnovu konania povolí.

Podľa ust. § 234 ods. 2 O.s.p., ak súd zamietla návrh na obnovu konania preto, že nie je prípustný, alebo preto, že ho podal niekto, kto naň nebol oprávnený, alebo preto, že je zrejme oneskorený, nemusí nariaďovať pojednávanie.

Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako aj jeho procesný postup, ktorý mu predchádzal a zistil, že toto rozhodnutie je vo výroku vecne správne. Súdom prvého stupňa návrh navrhovateľa na obnovu konania zamietol z dôvodu, že znalecký posudok č. 92/2013 vypracovaný USI v Žiline, na ktorý sa odvoláva navrhovateľ ako na dôkaz, ktorý bez svojej viny nemohol v pôvodnom konaní použiť a ktorý by mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, by musel už v čase pôvodného konania objektívne existovať, čo v danom prípade rozhodne splnené nebolo. Je zjavné, že vzhľadom k dátumu vyhotovenia predmetného znaleckého posudku konajúce súdy k týmto skutočnostiam v čase vyhlásenia

ich rozhodnutia nemohli prihliadať. Odvolací súd tak zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že nenariadenie kontrolného znaleckého dokazovania súdom prvého i druhého stupňa v pôvodnom konaní nemôže zakladať dôvod na povolenie obnovy predmetného konania, nakoľko je vecou úvahy vec prejednávajúceho súdu, či považuje v danej procesnej situácii za potrebné doplniť dokazovanie ďalším kontrolným znaleckým skúmaním.

Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní v zmysle ust. § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu. Nejde o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikročilo (R 19/1975). Nemožnosť v danom prípade musí mať objektívny charakter, zatiaľ čo v prejednávanej veci mala nemožnosť spočívať v subjektívnom prístupe súdov prvého i druhého stupňa odmietajúcom nariadiť vo veci kontrolné znalecké dokazovanie. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia plynúca z pochybení pri právnom posúdení veci, z ktorej navrhovateľ pri spochybňovaní výsledkov znaleckého dokazovania a na to nadväzujúcich záverov súdov prvého a druhého stupňa v pôvodnom konaní musí nevyhnutne vychádzať, nemôže byť relevantným dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 O.s.p. (ZSP č. 15/2000, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 83/99). Takýmto dôvodom zároveň nemôžu byť ani prípadné pochybenia procesného charakteru, na nápravu ktorých sú k dispozícii iné opravné prostriedky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v merite veci ako vecne správne potvrdené. Za správny považoval odvolací súd aj výrok uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o náhrade trov konania tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 310,10 Eur.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., s tým, že úspešnému odporcovi priznal náhradu riadne uplatnených trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi v celkovej výške 68,12 Eur. Priznaná náhrada konania, predstavujúca výlučne trovy právneho zastúpenia odporcu, pozostáva z tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 21.05.2014 v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) v spojení s ust. § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z., vo výške 60,08 Eur, k tomu režijný paušál podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 8,04 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.